

[Jørgen Jensen.]

må jeg bare erindre om, at de samme, som ikke kunne se protesterne, som ikke kunne se lønaktionerne, dog blev så bange, at de selv med deres demokratiske sindelag gik og drømte om at kriminalisere aktionerne, for nu skulle man stoppe de få protester og aktioner, der var. Man kriminaliserede ikke, men man var nødt til at gennemføre det lønstop, som man gennemførte i december, fordi der var protester, fordi arbejderklassen ikke ville affinde sig med den begrænsning, som lå i 2 pct. rammen.

Vi skal ikke tage forskud på, hvad der vil ske i de kommende dage, men jeg vil erindre om, at i 1975 sagde de samme politikere: den lille håndfuld, som står ude på pladsen, tæller kun kommunister. Ja men den lille håndfuld gav udtryk for det, som hundredtusinder af danske arbejdere følte. Det var dem, der i og for sig var kernen i de mange titusinder af aktioner, som blev iværksat for at sikre sig lønforhøjelse i 1975-76. Det var sådan set det, det viste.

Må jeg så sige endnu en gang, det har været sagt tidligere under debatten: hvorfor sagde man ja til mæglingsforslaget? Var det for at sige farvel til frie forhandlinger og strejkeret? Det var det absolut ikke. Var det for at rette sig efter den økonomiske ramme? Det var det absolut heller ikke. Og jeg tror, at socialdemokratiet, hvis det fortsat vil sige, det taler fagbevægelsens sag, skal være en lille smule forsigtig med at lægge for meget i dette ja. Efter de fagretlige regler kan man som tillidsmand blive afskediget på grund af uærlighed. Jeg vil godt sige, at der er mange faglige tillidsmænd, som opfordrede til at stemme ja til dette mæglingsforslag, men som absolut ikke havde i tankerne at rette sig efter henstillingen om ikke at rejse lønkrav.

Allerede i den lille uge, der er gået, ved jeg, at der er rejst snesevis af lønkrav, som vil afsætte sig i hvert fald i meget skarpe forhandlinger ude på arbejdspladserne. Var det ærlighed, eller var det dette, at hr. Auken fortolker helt forkert, hvad det er, man har stemt for? Jeg tror, at mange af dem, der stemte ja, var ærlige, men de havde ikke tiltro til, at man kunne føre kampen på det grundlag, som var skabt her. Jeg tror, det er noget af det, vi skal have med i erindringen, når vi taler om, hvad flertallet i fagbevægelsen vil.

Og så er der talen om de svage organisa-

tioner. Ja men hvad er det? Svage organisationer er også dem, der svigter og overlader kampen til arbejderne ude på arbejdspladserne. Jeg tror, eller rettere sagt jeg ved, at titusinder af arbejdere stemte ja, fordi de ikke havde troen på fagbevægelsens muligheder i den givne situation, de så det som en håbløs kamp, og jeg ved også, at mange faglige ledere, som anbefalede at stemme ja, gjorde det, fordi de ønskede at flytte kampen fra overenskomstsituationen ud på arbejdspladserne, de følte egentlig, at denne vej ikke kunne følges.

Det er også en kendsgerning, at hele forløbet af overenskomstsituationen fra august måned tydeligt viste, at der er noget i retstilstanden på arbejdspladserne og i overenskomstforhandlingerne, som gør, at man ikke vil kunne bevare tiltroen til dansk fagbevægelse, hvis det fortsætter.

Man kan sole sig i, at man ikke stemte nej til mæglingsforslaget, men man kan også forbløde på den måde, som man har optrådt her. Dansk fagbevægelse kan ikke leve med, at man lukker op for rejsning af krav fra arbejdspladserne, tager dem frem som krav og så tager dem af bordet, fordi man skal tage politiske hensyn. Vi vil ikke true, men vi er overbevist om, at det, arbejderklassen ikke fik igennem her, skal man have igennem. Jeg vil igen erindre om erfaringerne fra 1975, hvor der jo viste sig noget andet.

Der er talt om deputationer og også om de manglende deputationer. Jeg erindrer én deputation, som vi havde besøg af i arbejderpartierne herinde i folketinget. Den sagde: vi anbefaler, at man stemmer ja til indgrebet i 1975. Der gik 3 uger, så lagde de samme tillidsmænd sig ned på landingsbanerne ude på SAS for at få de krav igennem, som man altså ikke havde fået igennem ved overenskomstsituationen.

Og så tales der om retstilstanden. Er det det, der praktiseres på Berlingske Tidende? Arbejdsretten har også været nævnt her som eksempel på, at vi herhjemme har fået tilstande på arbejdsmarkedet, som er efterlevelselsværdige. Man siger, at parterne på arbejdsmarkedet står lige i arbejdsretten. Det har været sagt mange gange tidligere, men det skal også gentages i denne debat, at der er noget overordnet over overenskomsterne, som ikke skal glemmes, og det er ejendomsretten, det er retten til at lede og fordele arbejdet, det er retten til at antage arbejdskraften. Det er rigtigt, at arbejderne